

אור יקרות נגהות אור ועובדין טבין נהירין לשעה ולדורות

משולחנא דמלכא

של רבינו הגדול רבן של ישראל
הוב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד שליט"א
מרא דארעא קדישא

פרשת השבוע

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים (לג, א)

יש להבין מה צריך לומר 'אשר יצאו מארץ מצרים', והרי הדבר ידוע שמסעות הללו היו בצאתם ממצרים, מה גם שתיכף אח"כ הוא אומר (שם, א) ויסעו מרעמסס בחודש הראשון וגו' ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים, וזה הוא יציאתם ממצרים.

וכתב לתרץ בס' דברי יואל (פרשה זו עמ' ריא) כי מבואר באזה"ח הקדוש ובשאר ספה"ק (זרע קודש פרשה זו, ועוד) אשר בכל המסעות הללו במדבר עשו ישראל תיקונים גדולים ונפלאים לברר ניצוצי הקדושה הנמצאים באותן מקומות ובתורת משה (פרשה זו) הביא מה שכתב המג"א ז"ל (ס' תכח, ח) בשם צרור המזר (ריש פרשה זו) שהמ"ב מסעות הם כנגד שם מ"ב, וכתב שבכל מסע השלימו אות אחד של השם הקדוש הזה, וכשסיימו עבודתם והגיעו לעלות למדריגה אחרת נסעו למקום אחר המרומז לאות אחר שבשם הק' נמצא שבכל מסע ניתוסף להם קדושה יתירה, וכפי שיעור כניסתם אל הקדושה יותר, נתרחקו זה לעומת זה מטומאת מצרים יותר.

וזהו שיעור הכתוב 'אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים', לא קאי על היציאה הראשונה, אלא על כל המסעות מתחילה ועד סוף, שכולן הלכו ויצאו בהדרגה מהשפעת טומאת מצרים, כי בכל מסע נתקרבו אל הקדושה, ובאותה מדה יצאו מטומאת מצרים. וזהו אומרו 'אלה' מסעי בני ישראל, כל מקום שנאמר אלה פוסל את הראשונים (ב"ר יב, א), וגם כאן מסעי בני ישראל היו לפסול ולהפסיק את השפעת הטומאה שספגו בארץ מצרים.

ובסגנון זה ביארתי מכבר מה דאיתא במדרש (תנחומא יתרו י) למה לא ניתנה התורה כשיצאו ממצרים, לא כך אמר למשה (שמות ג, יב) בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה, אמר רבי יהודה בר שלום משל לבן מלכים שעמד מחוליו, אמר אביו נמתין לו שלשה חדשים עד שתשוב נפשו מן החולי ואחרי כן אוליכנו לבית הרב ללמוד תורה, אף כך כשיצאו ישראל ממצרים

ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם (לג, ב)

כבר דקדקו קמאי על סדר לשון הכתוב, שבתחילה אמר 'מוצאיהם למסעיהם', ושוב אמר 'מסעיהם למוצאיהם', וכבר נשתברו על זה הרבה קולמוסין. גם עצם תיבת 'מוצאיהם' צריך ביאור.

ונ"ל דרך דרוש לפי רוח הזמן בימים אלו, שנוסעים לפוש בערי מרפא ומקומות מנוחה, כל חד לפום שיעורין דיליה, הנה צריך כל

היו בהן בעלי מומין מן השעבוד, אמר הקב"ה אמתין להן עד שיתרפאו ואחרי כן אתן להם את התורה, ולכאורה עדיין צ"ב איך נתקיים אומרו ית' בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה, הלא סוף סוף לא קיבלו התורה תיכף בצאתם ממצרים, אמנם התירוץ הוא כי כל זמן שהיו מושפעים עדיין מזוהמת מצרים, אף שבפועל כבר יצאו ממצרים, לא נשלמה עדיין יציאתם משם, רק אחרי שספרו מ"ט יום ונטהרו מטומאת מצרים, אז נחשב להם שיצאו ממצרים, ואז נתקיים מאמרו בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים וגו'.

ובזה פירשתי הכתוב (שם יט, א) בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, שלא אמר 'אחר' צאת בני, אלא בחודש השלישי 'לצאת', כי במשך כל אותו הזמן היו עוסקים ביציאה ממצרים, והיה זה החודש השלישי ליציאתם.

ולפי האמור הנה גם אחרי מתן תורה עדיין היו יוצאים ממצרים ארבעים שנה, כי כל המסעות היו בכלל היציאה מטומאת וזוהמת מצרים.

ובעמדנו עתה בימי בין המצרים, אשר בהם מתעוררת השתוקקות וציפייה לגאולה, וייחול ותפילה לראות מהרה בנחמת ציון וירושלים, יש לנו ליקח מוסר מהדברים האמורים, שעיקר הגלות הוא מה שמושפעים מהגוים, וככל שמתדמים יותר לאומות העולם ולומדים מנהגיהם ודרכיהם כך נמצאים יותר בעומק הגלות, לא כדעת הסוברים שאותן ההולכים ומתנהגים בדרך הישן של אבותינו המה "גלות אידן", אדרבה, המתדמים אל הגוים ונוהגים כמותם הם הם ה"גלות אידן" האמיתיים, וההיפך להיפך, ככל שפורשים ומתרחקים מדרכי הגוים והשפעתם כך יוצאים מן הגלות, כי אף עתה כאשר עדיין נמצאים בגלות, יכולים לצאת הימנה במדה מסויימת, לא בכח ולא בחיל ח"ו, כי אם בהתרחקות מהשפעת העמים, עדי נזכה לגאולה השלימה ב"ב.

איש לגמור בדעתו ומחשבתו קודם היציאה לדרך לקיים התורה והמצוות כראוי בעת נסיעתו, ולדאוג ולהשתדל מבעוד מועד להכין כל עניני וצרכי הנסיעה שיהיו כולן על פי תורה, כמצות ה', ואז יוכל להיות סוף מעשה במחשבה תחילה, שתהיה הנסיעה כראוי ויזכה לקיים רצון ה' בדרכו.

עם ישראל בכל תפוצותיו מרבים בתפלות ותחנונים לפני בוכ"ע בעקבות מצבו של מרן רבנו שליט"א הזקוק לרחמי שמים מרובים

הצטרפו לאמירת ספרי תהלים בקו המאחד את אלפי תפילות ישראל: 023-136-332

בלימוד התורה, ואחר כך נתברר לי שבמשך כל הנסיעה דיבר אליו האדמו"ר זצ"ל הרבה דברי חיזוק והתעוררות. היה לי פעם דבר פלא עם האדמו"ר זצ"ל, כי פעם ב'אנטווערפן' באה לפני שאלה במעשה שהיה: יהודי אחד שלח סכום כסף לארץ ישראל על ידי שליח שומר חנם, והשליח הכניס הכסף לכיס המכנסיים, ופתאום שם לב שמישהו הצליח לגנוב את צרור הכסף ממנו, והשבתי שמסתבר שאם לבש מעיל ארוך ששוליו מכסים את כיס המכנסיים - אין זה פשיעה, אבל אם לבש מעיל קצר - נחשב הדבר כפשיעה.

והנה אחר שפסקתי כן, באותו יום הגיע האדמו"ר זצ"ל לאנטווערפן ובא לבקר בביתי, ובתוך הדברים סיפר מעשה ארוך שאירע ב'גאליציה', בבית דינו של הג"ר אריה לייב הורביץ אב"ד סטריא ובעל שו"ת הרי בשמים, שבאה לפניו שאלה בדבר סרסור אחד שהניח במכנסיו סכום כסף גדול של חברה מסוימת, ונגנב צרור הכסף ממנו, ותבעוהו בעלי ה'חברה', וקבעו בית דין שאין זה פשיעה, אולם התובעים חזרו טענו כי מרן החתם סופר חייב בכהאי גוונא (עי' שו"ת חת"ס חו"מ סי' קסח) ואמרו הבית דין שממנו אי אפשר להביא ראיה כי הוא דיבר ב'פרעשבורג' ששם לבשו מעיל קצר, ולכן שם נחשב הנחת הכסף בכיס המכנסיים כפשיעה, מה שאין כן ב'גאליציה' שהלכו במעיל ארוך שוב אין נחשב הדבר כפשיעה, כיון שכיס המכנסים מכוסה במעיל, כשסיים לספר המעשה אמרתי לפניו בהתרגשות שהיום ממש באה לפני שאלה כזאת וכך פסקתי, "דאס איז א באבוב'ער מופת".

שמעתי מהאדמו"ר זצ"ל שביאר מה הגדלות שיש ב'יחוס', ולמה מחפשים בשידוכים 'יחוס טוב', הרי לכאורה העיקר הוא אם האדם בעצמו מתנהג כשורה או לא, ומה איכפת לנו ביחוסו, ואמר בלשון קדשו: משל למה הדבר דומה, לתפוח הגדול באילן המוציא פירות טובים, הנה אף על פי שהתפוח הזה בעצמו הוא 'רקוב', מכל מקום כיון ששרשו טוב, לכן באם נקח זרעים מהתפוח הזה ונזרע אותם - יצא מזה אילן המגדל פירות טובים כיון ששורש הזרעים

הוא טוב, ולאידך גיסא אם יש לאדם תפוח יפה הגדל באילן המוציא פירות שאינם טובים, גם אם התפוח גדל במקרה יפה, אין בזה שום 'הבטחה' שהפירות שיצאו ממנו יהיה גם הם טובים, כי השורש אינו טוב.

הכי נמי בענין 'יחוס' כאשר שורשו של האדם הוא ממשפחה מיוחסת בישראל גם אם הוא בעצמו לא הצליח כל כך, מכל מקום מסתבר שזרעו אחריו יגדלו לתפארת בית ישראל מפני ששורשם הוא מאילן קדוש ורב יוחסין.

שמעתי מהאדמו"ר זצ"ל שפעם נסע הרה"ק מרוז'ין זי"ע ל'טארניפאל' לצורך רפואה, וכיון ששם כיהן ה'מנחת חינוך' כמרא דאתרא, היה סבור הרה"ק מרוז'ין זי"ע שיבוא המנחת חינוך לקבל את פניו, כפי שהיה המנהג ב'רוסיה' ואוקריינא שכל ממשלת התורה והיראה היתה ביד האדמו"רים, והרבנים היו טפלים להם, אולם ב'גאליציה' לא היה המנהג כן, ולכן לא הגיע אליו המנחת חינוך להקביל את פניו, וחלשה דעתו של הרה"ק מרוז'ין זי"ע, ועל ידי זה חלה ונחלש המנחת חינוך.

הלך איש חכם ונכנס אל הרה"ק מרוז'ין זי"ע ופתח במשל: הנה מנהג המדינה הוא שכאשר נוסעת 'עגלת הדואר' בדרך, צריכין כל העגלות לנטות לצד ולפנות את הדרך עבורה, מפני שעל 'עגלת הדואר' נוסעים שליחי המלכות לעניניהם, ומפני כבודם יש לכולם להמתין בצד עד שתעבור העגלה, אמנם מחוקי המלכות הוא שאם ישנה עגלה שהוא עמוסה עם הרבה סחורה וקשה לה לנטות לצד, שמא תפול, אזי יש על עגלת הדואר ועל בני המלוכה היושבים בה לחוס על העגלה העמוסה, ולהתיר לה שלא לנטות מפניהם.

והכי נמי, הנה כבודכם הוא צדיק הדור מבני מלכותא עילאה, והוא כעגלת הדואר הנוסעת בדרך שצריכין הכל לנטות מפניה, אמנם ה'מנחת חינוך' הוא בעל העגלה העמוסה בתורה עד אין שיעור, ומן הראוי הוא שתחוס 'עגלת הדואר' על העגלה העמוסה שלא להקפיד עליה, ולהניח לה שלא לנטות מפניה.

אלה מסעי בני ישראל

כשהגעתי ל'פרעשבורג' נכנסתי לבית ה'קאנצילאט' של קהילת החרדים, והודעתי המצב, ובקשתי שישתדלו ויסייעו לנו, ענה לי

מסע הצלת מרן רבנו שליט"א

על ידי ה'קינדער טראספארט' עוגן הצלתו מגיא ההריגה באירופה

המזכיר הרב שווארץ שאינם יכולים לעזור כלום, כי שום דבר אינו עומד בפני הגרמנים ימ"ש, אך הוסיף ואמר לי שהג"ר שלמה שאנפסלד מלונדון והגאון הצדיק ר' מיכאל בער ווייסמאנדל מארגנים 'קינדער טראנספארט' (משלוח ילדים) של עשרה ילדים שיסעו ללונדון שבאנגליה, וכבר יש להם תשע ילדים מ'פרעשבורג', ואם רצונך להיות העשירי תלך להירשם מיד בוועד הקהילה ותודיע על רצונך לנסוע ללונדון, ואכן כך עשיתי, ובזכות זה ניצלתי לבסוף בחסדי השם יתברך והגעתי לעיר לונדון.

אחר שנרשמתי ל'טראספארט' חזרתי עוד לעירנו 'פעזינג' לזמן קצר עד עת הנסיעה, ודכירנא שהגם שבעירנו הקפידו שלא לתת עליה לילד אלא בשבת שאחר הבר מצוה וגם אז נתנו רק 'מפסטר', בכל זאת הייתי הילד היחיד שקיבל 'עליה' מוקדם יותר לפני שעזבתי את בית הוריי זצ"ל ועיר מולדתי כשנפרדתי לנסוע עם ה'קינדער טראנספארט' ללונדון.

לפני שנסעתי נפרדתי מהורי בדמעות שליש ועדיין אני זוכר את ה'מעריב' האחרון שהתפללתי בעירנו בהתעוררות גדולה ובהשתפכות הנפש, כשנפרדתי מאדמו"ר זצ"ל ליווה אותי לתחנת רכבת הנוסעת ל'פרעשבורג', ונתן לי סידור וכתב בו: "תתפלל להקב"ה ותמצא אותו בכל מקום ובכל זמן" (ובלשונו: 'אימער און אימעטום'), ובזה נפרדנו.

בחסדי השם יתברך הגעתי ללונדון עם ה'קינדער טראנספארט' שמנה 'מנין' ילדים - בחודש סיון תרצ"ט, יצאנו מ'פרעשבורג' ביום ג' אחה"צ, ונסענו ל'פראג' ומשם לאורך כל 'דייטשלאנד' ו'הולאנד' שם

הנאצים ימ"ש נכנסו לעירנו 'פעזינג' ביום ה' פרשת אחרי שנת תרצ"ט, והיה זה עוד קודם שפרצה המלחמה בכללות, בשבת בבוקר הלכו לבית הכנסת הגדול של העיר וחפשו לתפוש 'קרבן' ולא מצאו אף אחד, כי כבר גמרו להתפלל, ולפיכך נכנסו לביתנו שהיה סמוך לבית הכנסת, והוציאו את אאמו"ר זצ"ל ואיימו על חייו, ורק לאחר זעקוניה של אמי מורתי ע"ה שהתחננה בפניהם ואמרה שיש לה עשרה ילדים שצריכים אבא הניחו את אאמו"ר זצ"ל לנפשו.

אחר כך נכנסו שוב לבית הכנסת, והבעירו את ארון הקודש רחמנא לצלן, ולמרבה הפלא קראו לעברנו 'עמען זי די ראלן' (כלומר, תוציאו את ספרי התורה משם), ומיד נכנסו שני אחי הרב דוד יונה ז"ל והרב משה אהרן ז"ל, והוציאו מתוך הארון הקודש הבוער עשרים ספרי תורה והביאו את כולם לביתנו.

בהמשך יום השבת פנו הנאצים לרב העיר הגה"צ ר' יהושע לייב שילל זצ"ל, והכריחו אותו ואת ראשי הקהילה וחשובי העיר להוציא את הספסלים והשולחנות מבית הכנסת לחצר ולהציתם באש, והיכו אותם במכות אכזריות כל היום וכל הלילה, ותלשו בידיהם הטמאות את זקנו ההדור ופאותיו של הרב זצ"ל.

ביום ראשון לפנות בוקר החליטו אנשי עירנו לשלוח שליח מיוחד לעיר הגדולה הסמוכה אלינו 'פרעשבורג', בכדי להודיע לראשי הקהילה שם על האסון והצרות שפקדו אותנו ולבקש מהם שיבואו לעזרתנו, ומכיון שהיתה הדרך מסוכנת מאד מפחד הצוררים, החליטו לשלוח ילד, כי הסברא היתה שילד לא יפגעו לרעה, ושלחו אותי בהיותי ילד בן שנים עשרה שנה.

הפלגנו באניה, ובערב שבת קודש אחר הצהרים הגענו לאנגליה, כשהגענו חילקו אותנו למוסדות שונים, חמש מהם למוסד אחד וארבע למוסד אחר, ואני נשאיתי לבדי היות שהגעתי יחידי מעירי 'פעזינג', ושלחו אותי למוסד שלישי שהיתה תחת הנהלה חרדית.

בתחילת השבת שם נהניתי מאוד מהתפילות והסעודה, אולם בהגיעי לביל שבת לישון בחדרי ראיתי כמה נערים מבתיים חילוניים שהוציאו 'פנקס' וכתבו בעצם יום השבת, המנהל אכן בא לצעוק אף הם לעגו עלי, צערי היה נורא ואיום שכבר בשבת הראשונה שעזבתי את הבית הגעתי לידי מראות כאלו, ולא ידעתי אנה אני בא, והייתי שבור מאוד.

ביום ראשון בבוקר הגיע בחור אחד להנהלת המוסד בשליחותו של האדמו"ר **מסאסוב לונדון** זצ"ל, שגם לו היה מוסד לילדים פליטים, ואמר להם שהיות ששמע שהגיע למוסד שלהם ילד חרדי, ולמוסד שלו הגיע ילד שבקושי יודע לקרוא אל"ף ב"ת, לכן ברצונו להחליף אותם, ושיכניסו אותי למוסד שלו ואת הילד שבא אליו ימסור למוסד

שלהם, ואכן נכנסתי תיכף לשם, ונתקיים בי מאמרם ז"ל (שבת קיח): "אלמלא שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהם אומה ולשון", כי על ידי ששמרתי שם את השבת הראשונה זכיתי להיגאל מידהם ולהיכנס למוסד של האדמו"ר מסאסוב.

יש תחת ידי מכתב שכתב הגה"צ ר' **שמואל דוד אונגאר** זצ"ל גאב"ד נייטרא לחתנו הגאון הצדיק ר' **מיכאל בער ווייסמאנדל** זצ"ל על אודותי, בשליחותו של אאמו"ר זצ"ל, וז"ל המכתב: "שלום וברכה לכבוד אהובי חתני הה"ג נ"י, אתמול קיבלתי מכתבך, והנה אמת הדבר שדבר נורא הוא לשלוח ילדים סתם אל הים הסוער ולכל הרוחות שבעולם, והנה נתבקשתי מר' **שלמה ווייס** נ"י מפעזינג ששלח את בנו הילד **יצחק טוביה ווייס** גם כן לשם, להשיגו עליו ולהמציא לו חינוך חרדי, על כן תאבה נא לעורר גם את לבב הרב ידידנו נ"י (= הג"ר שלמה שאנפעלד זצ"ל מלונדון) בדבר זה, וגם אתה בעצמך תראה נא לטובתו, וכן אחיך הבחור משה דוד נ"י שראה נא מה הוא עושה ואיך יסודר ענינו". ע"כ המכתב.

דרכי ציון אבלות

בעיקבתא דמשיחא אין דרך אמצעי

אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב (סנהדרין צח). ביאר אאמו"ר זצ"ל דלא קאי על כל הדור, שהרי מובטחים אנו שלא תשתכח תורה מישראל (שבת קלח); אלא כל אחד יהיה או 'כולו חייב' או 'כולו זכאי', מפני הנסיונות הגדולים שיהיו אז.

בסוף הגלות נשמות ישראל יהיו חזקים יותר

הרה"ק ר' **יענקעלע מפשעווארסק זי"ע** סיפר, כי הרה"ק ר' **חנה מקאלאשיץ זי"ע** בן בתו של הרה"ק **משינאווא זי"ע**, בראותו שהבתי מדרש ב'גאליציה' מתרוקנים על ידי התנועות השונות שקמו והדיחו את הדור הצעיר מדרך התורה, שאל את דודו הרה"ק **מצ'עשינוב זי"ע**: "דודי! מה יהיה עם העולם?", והשיב לו הרה"ק **מצ'עשינוב זי"ע**: "קודם ביאת המשיח יוריד הקב"ה לעולם נשמות כאלה שלא יצטרכו לעבוד עמהם הרבה".

וסיים הרה"ק **מפשיעווארסק זי"ע** ואמר: לפני המלחמה לא עלה על הדעת דבר כזה בדרך הטבע, כי המצב היה ממש להיפך רחמנא לצלן, ואילו עתה רואים אנו עד כמה צדקו דבריו הקדושים, כי הנה ברוך ה' רואים שיש כל כך הרבה בחורים עם חשק עצום ללימוד התורה וכו'. וכעין זה ממש ראיתי בפתיחה ל'**חתן סופר**' ספר הקניינים, שפירש בזה את לשון הפסוק (מלאכי ג, כד) "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם", וכותב שם שבדורות הקודמים כל מה שנתרחקו מדור מקבלי התורה היו הדורות נחלשים ברוחניות, ואילו קודם ביאת המשיח כל כמה שיתקרבו לאורו של משיח יתחזק הדור ברוחניות, ואכן ברוך ה' רואים אנו בחוש זאת.

שה פזורה ישראל האבודה

מו"ר הגה"צ ר' **משה שניידער** זצ"ל ביאר פעם בדרך רמז על הפסוק "תעיתי כשה אובד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי" (תהילים קיט, קעו), שהמכוון הוא למה שאמרו בגמרא (ב"מ כז.) למה לי דכתב רחמנא שור חמור שה שלמה, ומסיק שם: שה דאבידה לדברי הכל קשיא. וזהו שאומרים כלל ישראל להשם יתברך: רבונו של עולם,

מאמר ב'
לקט אמרים לימי בין המצרים
בענייני אבלות על חורבן ירושלים
והציפייה לגאולת עולמים

תעיתי 'כשה אובד', היינו כמו שה דאבידה שלדברי הכל קשיא לא אצטרך ליה, כן אנחנו נמצאים בגלות בין האומות בבחינת 'כלי אין חפץ בו', ועל כן רבון העולמים, אנא 'בקש עבדך' להוציאני מבין האומות, 'כי מצותיך לא שכחתי'.

אנשי אר"י נזקקים לאנשי חו"ל בעקבות הגלות

כתוב בתורה על ארץ ישראל "ארץ אשר ה' אלוקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלוקיך בה" וגו' (דברים יא, יב), ופירש **רש"י** והלא אף כל הארצות הוא דורש שנאמר (איוב לח, כו) "להמטיר על ארץ לא איש", אלא כביכול אינו דורש אלא אותה, ועל ידי אותה דרישה שדורשה דורש את כל הארצות עמה. וכן איתא בגמרא (תענית י.) ארץ ישראל משקה אותה הקב"ה בעצמו וכל העולם כולו על ידי שליח, ארץ ישראל שותה מי גשמים וכל העולם כולו מתמצית, ארץ ישראל שותה תחילה וכל העולם כולו לבסוף וכו'.

אמנם שמעתי פעם ממו"ר **הגרא"א דסלר** זצ"ל, דכל זה היה בזמן שהשנים כתיקונם וישראל היו שרוין על אדמתם, שאז היתה השפעת הפרנסה של כל העולם באה דרך ארץ ישראל אמנם עתה בגלות באה ההשפעה של ארץ ישראל דרך חוץ לארץ, וכמפורש כן להדיא בזוה"ק פרשת תרומה (ח"ב קנב:) בזמנא דהוו ישראל בארעא קדישא, הוה נחית לון מזונא מאתר עלאה, ואינון יהבי חולק תמצית לעמין עובדי כוכבים, ועמין כולו לא אתזנו אלא מתמצית, והשתא דישאל אינון בגלותא אתהפך בגוונא אחרא וכו'.

ואכן רואים אנו כן בעיני בשר, שהרי נס היה בירושלים שלא אמר אדם מעולם צר לי המקום שאלין בירושלים (אבות פ"ה מ"ה), ופירוש הרע"ב שם "לפי שהיה המקום מזמין להם פרנסתן, ולא הוצרך אחד מהם לצאת משם ולומר פרנסתי דחוקה ואיני יכול לדור בירושלים". ואילו היום לדאבון לב מחזרים אנשי ירושלים לפרנסתם על דלתי נדיבים בחוץ לארץ, ומשם פרנסת אנשי ביתם, הרי שמה שהיתה ארץ ישראל משפעת לכל המקומות היה זה רק בזמן שבית המקדש היה קיים.

הוצאות הגליון נתרם

על ידי
ידידנו הנכבד הרה"ח
ר' **שמואל הילמאן דוידוביץ** שליט"א
לרגל בא בנו
בקשרי שידוכין למז"ט
זכות הרבים תעמוד לו להתברך במיליון כל משאלות ליבו לטובה
ולא תמוש טובה וברכה מביתו לעולמים.

הוצאות הגליון נתרם

לעילוי נשמת
הגאון רבי **יצחק זאב אטיק** זצ"ל
בן יבלחט"א
הגאון הגדול רבי **מענדל שניאור זלמן** שליט"א
נלב"ע כ"ו תמוז תשע"ו
הוצנח על ידי בנו
הרה"ח ר' **יעקב אטיק** הי"ו
זכות הרבים תעמוד לו להתברך במיליון כל משאלות ליבו לטובה
ולא תמוש טובה וברכה מביתו לעולמים.

הוצאות הגליון נתרם

ע"י ידידנו הנכבד
החפץ בעילום שם
לע"נ האדמו"ר"ם מבאבוב
הרה"ק רבי בן ציון בן הרה"ק ר' שלמה **הלברשטאם** זיע"א הי"ד
הרה"ק רבי **שלמה** בן הרה"ק ר' בן ציון **הלברשטאם** זיע"א
זכות הרבים תעמוד לו להתברך במיליון כל משאלות ליבו לטובה
ולא תמוש טובה וברכה מביתו לעולמים.

הוצאות הגליון נתרם

ע"י ידידנו הנכבד
הרה"ח רבי שלמה דוב שעכטער שליט"א
ומשפחתו הנכבדה - בארא פארק
לע"נ האדמו"ר"ם מבאבוב
הרה"ק רבי בן ציון בן הרה"ק ר' שלמה **הלברשטאם** זיע"א הי"ד
הרה"ק רבי **שלמה** בן הרה"ק ר' בן ציון **הלברשטאם** זיע"א
זכות הרבים תעמוד לו להתברך במיליון כל משאלות ליבו לטובה
ולא תמוש טובה וברכה מביתו לעולמים.

מערכת "משולחנא דמלכא" לתרומות והנצחות, להערות והארות,

טל' 043-13-66-00 | פקס 077-470-1746 | מייל gavd3124@gmail.com